

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 și 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

Rugăciunea și Munca

Ne oprim câteva clipe asupra acestor două lucruri din viața omului. Prilejul ni l-a dat o tablă dintr-o mare instituție publică pe care era scris: „Rugăciunea și munca înalță pe om”. Tablă stă și astăzi atârnată pe pereții instituției putând fi citită de oricine.

Nu-i vorbă, sunt multe învățături frumoase cuprinse în formule simple și scurte, dar cele de mai sus se pare că le întrec pe toate. Mici, cum suntem față de lumea aceasta mare, și mai ales mici față de Dumnezeu care a făcut lumea și ne-a făcut și pe noi, cele două cuvinte au darul să ne aducă aminte că suntem a lui Dumnezeu, dar la El nu putem ajunge decât prin efort și muncă.

Rugăciunea și munca sunt două trebuințe ale omului. Sunt legate strâns una de alta și întrelăsarea uneia nu se poate face fără să dăuneze celeilalte. Rugăciunea e nevoie sufletească. E strădania pe care o face sufletul pentru a se pune în legătură cu Dumnezeu, dela care ne vine toată darea și toată binecuvântarea. Prin rugăciune mărturisim obârșia cerească a sufletului, recunoscându-ne micimea față de Dumnezeu și supunerea întru toate. Fie că-l laudăm pe Dumnezeu, fie că-L mulțumim pentru o binefacere revărsată, fie că i cerșim caldă îndurare peste o rană ce ne

sângerează în trup, prin rugăciune îl avem totdeauna înaintea ochilor cu nemărginita Lui putere și bună-

Maica Domnului

tate, ce ne face să ne umilim, să ne potolim și să ne înfrățim, că doară ale Lui făpturi suntem cu toții.

Pentru omul ce știe că este și trup și suflet, rugăciunea nu e numai trebuință ci și hrană. Dacă tru-

pului îi trebuie aer, apă, îmbrăcăminte, mâncare și căldură ca să poată trăi, sufletului îi trebuie în fiecare zi duh ceresc ca să nu uite că nu numai el e om, ci și semenul său și la fel și el are lipsă de aceleași daruri de care are el. Și aceasta însemnează să fii cu bunăvoință și înțelegere și să-l ajuți să se ridice, dacă se poate la aceeași stare la care ești tu. Și mai însemnează ceva. Să nu-l disprețuești! Mic și slab, pipernicit sau îngârbovit, să vezi în el un semen în care e intrat Hristos și prin care vei ajunge la Hristos. Rugăciunea e puntea de legătură dintre pământ și cer. Prin ea, ca pe scara lui Iacob, ne ridicăm de pe pământ la cer, pentruca mai apoi să viețuim în cer. Cine se roagă nu poate să fie decât om bun. Și aceasta e mare lucru, pentrucă prin rugăciunea simțită și trăită se așează între oameni o frăție pașnică ce ajută la bunăstarea și înaintarea tuturor.

Alătura de rugăciune stă munca. Mână în mână cu nevoia sufletului merge strădania minții și a brațelor. Dumnezeu e bun și plin de îndurare, dar atunci când ne-a făcut, nu ne-a făcut ca să ne încrucișăm brațele și să rămânem într-o simplă privire a cerului, ci a zis: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul”. „Intru sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta”. Intru strădania minții și a brațelor sănătoasă rămâne toată taina vieții îndestulată

sau plină de lipsuri. In lume sunt date toate condițiunile unei bune și îndestulătoare viețuiri, rămâne ca noi să ne punem la contribuție toate puterile pentru a stoarce pământului ceea dela început s'a pus în el.

Munca este o binecuvântare. Fără de muncă nu poți trăi. După cum trupul are nevoie de apă și de aer, tot așa are nevoie și de mișcare pentru a nu cădea în trândăvie și de aci în boală. Mișcarea ordonată și calculată sunt prietenii cei mai buni ai omului, dându-i putere să-și țină sănătatea, să-și îndestuleze casa și să adune bani albi pentru zile negre. Munca făcută cu socoteală nu rămâne fără de rod.

Pe lângă îndestulare aduce și progres și odată cu aceasta o mai bunăvețuire a tuturor celor ce trăiesc la un loc. Și dacă sdroaba omenească e făcută cu conștiința că „toată darea

cea bună și tot darul desăvârșit de sus este dela Tine Părintele luminilor“, fiecare din noi vom trăi împăcați cu pușinul nostru ca și cu îndestularea cea mai mare.

Rugăciunea și munca sunt stâlpii de temelie a vieții. Fără de rugăciune nu coborim cerul pe pământ, iar munca, prin care ne îndestulim de pâine, ni se poate părea un blestem. Prin rugăciune munca se ușurează știind că alătura de noi, mai lucrează Cineva care face ca bobul de grâu să încolțească, să crească și să rodească. De aceea părinții noștri când pleacă la munca câmpului se roagă și înainte de a arunca bobul în brazdă citesc din Acaftist rugăciunile pentru sămănturi. Și peste o asemenea muncă darul lui Dumnezeu niciodată nu a întârziat. O asemenea muncă într'adevăr „înălță pe om“.

A. FULEA

IN ȘCOALA PROROCILOR

Înțelepciunea, meștera tuturor

Toamna ne cade la ușă și școalele își vor deschide iarăși porțile ca să primească'n încăperile lor curate tinerile odrasle ale neamului, spre a le împărtăși atât de prețioasa învățatură pentru viață.

Din ce trece vremea, tot mai mult se adevărește vechea vorbă „Ai carte, ai parte“. De aceea și stăpânirea Țării se silește să rostuiască lucrurile în așa fel, încât fiecare cetățean să se poată împărtăși de învățatura ce se dobândește prin școală. Câștigarea științei de carte este un drept și o datorie a fiecărui om. Așa ne spun întâistătătorii noștri și așa este. Că altfel nici nu-și poate întocmi omul o viață mai a cătării pentru sine și nici o viață obștească mai înălțată nu e cu putință.

Dar, oricât de prețioasă ar fi știința de carte, adecă învățatura dobândită la școală, ea singură nu e în stare să ne fericească fără virtutea înțelep-

ciunii care ne povățuește cum să folosim cunoștințele de tot felul dobândite în școală.

Înțelepciunea e darul vieții. Sămânța ei o sădește Dumnezeu în sufletul nostru, iar noi suntem datori s'o sporim prin ispitirea Cărtilor Sfinte, cu graiul lor Dumnezeiesc, și prin pildele numeroase pe care ni le îmbie viața de fie care zi. Că și viața e o școală — și încă cea mai

înțeleaptă, fiindcă ne învață mai mult cu fapta decât cu vorba.

Dar neîntrecuta școală a înțelepciunii rămâne cuvântul lui Dumnezeu, așezat în Sfânta Scriptură și rostit către noi prin graiul prorocilor.

Iată de-o pildă, cuvintele de laudă pe care Regele Solomon le rostește despre înțelepciune.

„Toate cele ascunse și cele arătate le-am cunoscut, că m'a învățat înțelepciunea, meștera tuturor. Că este înrânsa duh de înțelegere, Sfânt, curat, de multe feluri, subțire, mișcător, strălucit, nespurcat, luminat, fără de patimă, iubitor de bine, ascuțit, neoprit, binefăcător. Iubitor de oameni, adevărat, statornic, fără frică, atotputernic, a toate văzător, și care răzbate prin toate duhurile cele înțelegătoare, curate și foarte suptirii. Că decât toată mișcarea mai mișcătoare este înțelepciunea, ea pătrunde și încapă în toate din pricina curăției sale. Ea este aburul puterii lui Dumnezeu și curgerea limpede a măririi celui Atotputernic; deaceia nimic nu o întinează. Ea este strălucirea luminei celei veșnice și oglinda curată a lucrării lui Dumnezeu și chipul bunătății Lui“ (Cartea înțelepciunii lui Solomon 7, 20-25).

D. P.

SFÂNTA EVANGHELIE

CRUCEA

Ioan 3, 13-17

Inainte de răstignirea Mântuitorului Hristos pe lemnul osândei, Crucea a fost preînchipuită ca semn de mântuire. »Precum Moise a înălțat șarpele de aramă în pustie, așa trebuie să se înalțe și Fiul Omului«, zice Mântuitorul.

In drumul său prin pustie, până la cucerirea Canaanului, fostul popor ales a avut mult de suferit. De bună seamă că una din

cele mai chinuitoare griji era cea produsă de multimea șerpilor veninoși. Cei mușcați de asemenea lighioane erau condamnați peirei. Atunci Dumnezeu a poruncit lui Moise să ridice un șarpe de aramă și toți aceia cari vor mai fi mușcați, venind și privindu-l, vor scăpa cu viața.

Șarpele de aramă, deci, a fost mijlocul prin care Dumnezeu reda

sănătatea celor înveninați de mușcătura șerpilor. Crucea Domnului pentru noi, cei înveninați de mușcătura păcatului, e mijlocul prin care Mântuitorul Hristos ne-a împăcat cu Dumnezeu.

Unui creștin nimic nu-i neliniștește conștiința, nimic nu-i urăște așa de tare înfățișarea ca păcatul. Sub orice formă ar fi săvârșit, el pune o stavilă între om și Dumnezeu. Păcatul a aruncat afară din Raiu pe strămoșii noștri și păcatul ne zăgăzuește și nouă gândurile și faptele bune în năzuința lor spre căile fericirii cerești.

Prin Crucea Mântuitorului Hristos păcatul a fost nimicit. Moartea Lui a împăcat pentru totdeauna pe om cu Dumnezeu. Raiul sau Impărăția lui Dumnezeu, s'a

deschis și de atunci până astăzi și până la sfârșitul tuturor veacurilor, cei ce luptă »lupta cea bună« se pot face ortaci ai acestei împărății.

In sufletul neamului nostru dela nașterea Lui, conștiința aceasta a pus stăpânire pe întreaga lui ființă. O fi având el mulți dușmani dar cel mai groaznic dușman de care se teme, e păcatul. In taina sufletului lui se teme de el ca de »ucigă-l toaca«. Pentru prevenirea păcatului mâna lui ridică la tiecare răspântie de drum câte o troiță. In fața ei se descopere și se închină cu evlavie, iar sufletul său se îngrozește după faptele bune sau rele, ce le are pe conștiință.

Crucea e semnul mântuirii noastre.

a. f.

NEGHINA CREDINȚEI

Judecata particulară

In versetul patru din cap. 20 din Apocalipsă, sf. Ioan ne spune că a »văzut niște scaune și celor ce ședea pe ele li s'a dat putere să judece«. Cuvintele ce urmează lămuresc mai bine puterea de judecată a celor ce ședea pe ele. »Am văzut — zice sf. Ioan — sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru cuvântul lui Dumnezeu și cari nu s'au închinat fiarei, nici chipului ei și n'au primit semnul pe fruntea lor și pe mâna lor«.

Judecata celor ce stau pe scaune se face asupra sufletelor acelor care, aici pe pământ, au îndurat chinurile cele mai grozave pentru că au dat mărturie bună despre Mântuitorul Hristos. Convinși de dumnezeirea Sa și convinși de puterea izbăvitoare a drepte sale credințe nu s'au lăsat amăgiți de nici o promisiune deșartă și nici nu s'au înfricat de chinurile grozave ce urmau să le îndure din cauza statorniciei lor

în credință. Ei au murit pentru că au propovăduit în lume cuvântul lui Dumnezeu, dove-

Sf. Ioan

dind prin faptă că viața alăturea de Hristos e mai sigură și mai puternică decât moartea. Ei sunt sfinții și martirii Bisericii cari »nu s'au închinat

fiarei nici chipului ei« nevoind să primească nici un semn dela ea.

Ca și în lămuririle de mai înainte »fiara« amintită nu poate să fie decât aceeași fiară care s'a ridicat din »adânc« și care duce război pe viață și pe moarte împotriva lui Dumnezeu și a sfințelor Sale orânduiri (Apocalipsa 11, 7). Puterea fiarei e din cale afară de mare. In lume ea se folosește de toate mijloacele spre a apleca pe oameni de zădărnicia credinței în Dumnezeu, dar aceea dintre muritori care se vor împotrivi tuturor ispitelor, suportând la caz de nevoie moartea pentru Hristos, de îndată ce vor ajunge lumea cealaltă vor fi fericiți pentru că faptele lor cele bune și mărturia cea dreaptă ce au dat-o îi va urma și acolo (14,13). In urma judecății ce li se va face vor »învia și vor domni cu Hristos mii de ani«. Aceasta împreună viețuire cu Mântuitorul Hristos va dura »mii de ani« bucurându-se din plin de toate roadele pe care Impărăția cea adevărată a lui Dumnezeu le dă.

Cei care s'au închinat chipului fiarei s'au aceea care trăind pe pământ s'au lăsat amăgiți de deșarta poftă omenească, nesocotind pe Dumnezeu și sfințele lui orânduiri, deși au murit »n'au înviat« până vor petrece miile de ani pe care le-a hărăzit Mântuitorul. Cu alte cuvinte, judecata ce s'a făcut asupra lor, a avut un sfârșit rău, fiind îndepărtați din apropierea Mântuitorului Hristos și supuși la muncă și chinuri grele.

Atât soarta fericită a celor dintâi cât și chinurile ce le îndură cei din strana a doua este rezultatul unei judecăți ce s'a făcut de îndată ce sufletele lor s'au despărțit de trup. Judecata a fost făcută de oamenii ce ședea pe »scaune«. (v. 4.)

La acest loc e bine să se precizeze. Judecata aceasta nu

poate să fie una cu judecata cea mare, care se va face la sfârșitul lumii și se va întinde asupra întregii omeniri, din următoarele motive: 1. Judecata de care e vorba aici se face numai asupra sufletelor celor morți, nu și asupra trupurilor lor, cum se va face la judecata cea de apoi; 2. Sentința de judecată are putere numai pentru „mii de ani” și nu va fi veșnică; 3. Judecătorii ce stau „pe scaune” sunt oameni, pe când judecata cea de apoi se va face sub conducerea Mântuitorului Hristos și va fi fără de sfârșit.

Din cele pe scurt înfățișate se desprinde adevărul că judecata de care se vorbește în versetul patru al cap. 20 nu poate să fie alta decât judecata particulară, la care e obligat să se supună sufletul fiecărui muritor în momentul în care s'a despărțit de trup.

Soarta fericită a celor drepți Apostolul Ioan o numește „învierea cea dintâi”. Asupra unor asemenea suflete „moartea cea de a doua n'are putere” (v. 6), înțelegând prin această „moarte” judecata de apoi care se va face la sfârșitul lumii nu nu-

mai asupra sufletelor ci și a trupurilor în care au trăit până au fost pe pământ.

Cei drepți și cei ce au suferit pentru cauza creștină „vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni cu el mii de ani”. Preoția unor asemenea suflete alese va fi în aceea că ele, alătura de Mântuitorul, Arhiereul cel mare, vor interveni pe lângă Părințele ceresc pentru iertarea păcatelor celor ce încă în viață fiind, au nevoie de iertarea ce-

rească. „Iar domnia lor împreună cu Hristos se va arăta prin diferite fapte minunate care se vor plini de acei sfinți în numele Domnului Iisus Hristos“.*)

Aflăm în felul acesta și temeiul pentru care Biserica cere în rugăciuni și ajutorul sfinților. Pentru unele ca acestea îi cinstește, atât pe ei cât și moaștele și icoanele lor.

Pr. AUG. FAUR

*) „Împărăția de mii de ani” de Dr. V. Gheorghiu.

Minciuna împărătească

Se'ntoarse dela Viena. El era sufletul plin, ne mai încăpând, parcă, alte simțăminte, pe lângă acel ce-l dogorea.

Vorbise cu Cezarul, și Cezarul îl ascultase și-l pricepuse - lăsându-l să-și spună focul ce-l mistuia. Ba, în cele din urmă, rostise vorba cea mare.

El par'că visa un vis nespus de frumos. De-alungul drumului îl umbrau prin urechi fel și fel de vorbe, iar în ochi se oglindeau cele aievea văzute.

Socotea că o să-l orbească cu bogățiile Curtii și cu tratul acela de basme, în care hălădnia Craiul și curtenii săi.

Trecuse nepăsător, peste tot, pri-

vind și nezărind par'că minunile Schönbrun-ului. Numai în creeri îi sunau limpede, înfipte ca de un glas al sorții, cuvintele cezaro-craiești:

„Fii pe pace, n'azea nicio grijă: Dreptatea vi se face! Du-te potolește-ți răsculații și îndeamnă-l să se întoarcă liniștii acasă“...

Pe el îl podideau lacrimile:

- „Doamne, nu pot să mai grăiesc nimic... Mi-e sufletul prea neincăpător ca să cuprindă cele ce mi-ai spus!“

Dar încercarea cea grea de-abia atunci venea: - „Și m'am socotit - rost pe gânduri, împăratul - că tu, acel ce porți atâta de grijă la liniștea împărăției mele și a popoarelor dragi mie, tu vrednic ești să te bu-

F O I Ș O A R Ă

Viața Sfântului mucenic Iulian. Constantin cel mare și sf. Cruce

Aceasta a fost pe vremea lui Dioclițian, născându-se și crescându-se în cetatea Galația. Deci, fiind Domnitor cetății aceia oarecarele Antonie, căruia făcându-i-se știre de Iulian, cum că șeade cu alți patruzeci în cutare peșteră a muntelui, și ține creștinește, fu prins îndată și silindu-l ca să spuie și pe cealaltă, nu vrea să-l spuie. Deci văzând că era a sta de față înaintea Domnului, strigă cu glas mare spre cel d'împrejur pustnicul său, zicând: Iată că mă prinseră, și merg să mărturisesc și nu vă vând, iară voi sărguți de veniți să mă aflați. Deci, stând acesta de față îi zise Antonie: Apropiește către Dumnezeu și fă jertfă. Iară fericitul luându-l înainte zise: Tu te făcuși nouă prea bun sfetnic, de vreme ce alt lucru mai bun și mai de folos la noi nu este decât a măi primi credință, cu care ne-am crescut. Deci, sfârșind în așa înfăptuirea întrebărilor, porunci să se arze cu foc mare un pat de

fier, și să să pule pe sfântul de-asupra patului cu fața în sus. Și arzându-se patul, traseră pe sfântul și îl însemnându-se peste tot trupul cu semnul cinstitei Cruci, se sui pe acel pat ars. Și ingerul Domnului rourind văpaia, l-a păzit nevătămat pe mucenicul; acesta făcu pe Antonie de se îngrozii foarte și începu a întreba pe sfântul: Cine ești tu, de biruești și focul așa lesne? către carele zise mucenicul: Slujitor lui Dumnezeu sunt, și Iulian mă cheamă, iară Antonie zise: Dară care îți sunt părinții? Și sfântul zise: O bătrână este maica mea, iară tatăl meu s'a mutat către Domnul, și porunci cum mai degrabă să vie maica-sa înaintea lui, carea și fiind de față, căutând asupra ei cu sălbăticune, că răstit îi zise: Pleacă-ți femeie născutul tău cel rău să tămăze la Dumnezeu, iară de nu, te vor apuca oameni neastâmpărați de-ți vor rușna trupul tău, cu necinste: Iară viteaza mumă zise: Dară ce osândă voiu avea deși în silă mi se va rușina trupul, încă mai vartos aceasta imi va fi mie răsplătire și cunună. De acestea mirându-se tiranul, porunci să se dea drumul mamei sfântului, iară fericitului Iulian să-i taie capul. Deci mergând în munte, sfântul cu muncitorii, rugându-se să-l lase pașă ca să-și facă rugăciunea, el zise: Măltumescu-ți Doamne căci mă-ai păzit nerușinat până la vărsarea sângelui meu; și dă celor ce vor: Iu din țărana mo-

curi de oea mai mare cinste, ca răsplată a virtuții tale“...

Și desprinzându-și dela piept crucea smălțată în nestemate a sf. Ștefan:

- „Ține din partea mea acest semn ce nu se cuvine decât celor viteji și celor mai vajnice scuturi ale împărăției!“

El se posomorî; apoi' cu un trist zâmbet de reculegere:

- Eu n'am venit pentru asta Măria Ta! „Decorațiile scumpe, frumos lucesc pe piepturi de curteni și, de sigur, împodobesc pe cei ce țin la ele... Pentru neamul meu, însă eu vreau și cer dreptate!“

Și dând un pas îndărăt se feri să-și agațe în piept podoaba, după care oftau atâți mari dregători ai împărăției.

Cezarul înțelese și-și zise fioros:

- „Tu ești adevăratul meu prieten, acum te-am priceput. Deaceia fac dreptate deplină, cum o ceri, și de aici încolo, țaranii tăi supusul meu norod, sunt liberi și stăpâni pe 'ntreg cuprinsul Ardealului“.

- „O, Măria-Ta, scrieți porunca împărătească!“ Iar împăratul după o clipă de gândire:

- „Nu, nu o scriu acum: dar ai chezaș cuvântul meu! Tu vei primi acasă carte cu împărătescul meu cuvânt și atuncea vei vedea ce cuget eu de neamul tău de țaran!“.

El, bietul s'a increzut în vorbele Cezarului și se întoarse între al lui, insufletit de gândul că, de aici înainte țaranii lui vor înceta de-a fi un popor de iobagi și-și vor câștiga libertatea și dreptul la pământ.

Șefii răsculaților îl ascultară ca'n Biserică și insuflați de vorba lui de apostol și desrobitor al gîlei, se trudeau să-și silească pe iobagii răsculați să se imprăștiie, care pe unde-și avea rostul.

Et din grămadă murmurau: „Ce să mai fie și asta frate? De ce să ne sgornească acasă în toată luptelor? Să fie Marele nost Iancu așa de slab de inger?“ Iar vre-unul, mai dornic de-a ajunge degrab acasă, căta să-și domolească:

„Ei! noi nu știm nimic, el doar pătrunde tot, că deaceia-și Regele munților și al nostru!“ Și câte un altul se'nverșuna: „Nu mergem, nu vrem să plecăm, că Iancu nu-și cu noi și vrem să știm atât: de-și el acel ce-a dat porunca!“ Atunci, din furnicarul taberei, se ridică senin Axente Sever: „Frați buni, Marele nost Iancu a fost la împăratul și a stat în divan cu el, așa cum stăm noi acum. Și împăratul l-a întors acasă grăindu-și cum că toate drepturile țaranilor de-acum sunt sfințite și nimeni nu mai poate nici să le ia de-a surda și nici să le mai calce'n picioare. Deaceia eu vă spun, fraților, grăindu-vă avea cuvintele marelui nost Iancu: Duceți-vă acasă, fiecare la vatra lui și să fiți liniștiți și încredințați că dreptățile toate a noastre“.

Dar cartea mult dorită, porunca împărătească, întârzia să vină. Iar vremurile tulburi nu trecuseră. Prin sate și prin târguri boierii își începură prigoanele.

Zi de zi il soseau ștafete rele de peste tot.

Grofii își făceau de cap, nu mai voiau să știe de nimic. Patrulele lor, ca niște fiare turbate, se năpusteau, hoțeste, asupra țaranilor și, asmuțindu-și poftile barbare nimiceau pe foștii răsculați, și le parjoleau avutul.

El, se simțea perind nu de-o moarte, ci de miș de morți, răpus de fiecare ucigaș, care-și implanta jungherul în vre unul din neamul lui de țaran fără noroc.

Și luat de gânduri negre, cu sufletul trudit văzând că nu mai vine cuvântul cel făgăduit și cu atâta dor așteptat, simți că i se pânjeneste mîntea și i se duce de-a-binelea.

Incet, incet, ca un copil ce prinde să se joace, el apucă la nimereală un fluer de pe un blidar și îngăimând un cântec trist, o fărâmă de doină, feștă dintr'un suflet ars de doruri, o porni într'o doară, încotro îl duceau pașii.

Și așa bătând satele și târgurile de prin praimă, tot să vie și nu mai știa nici el ce aștepta.

Iar când și când se oprea, întreba la nimereală pe vr'un drumeț:

- „Au nu ești tu Avram Iancu?“

Și acela, dând din cap, cu ochii înlăcrămați:

- „Cum să flu eu că el e numai unu pe lume?“

Iar el cu priviri duse 'n zări necunoscute.

- „Eu sunt doar umbra lui

Pr. Ilie Donisă Bruju

mîntului meu, iertare de păcate și ferință de patimi. Și să nu vie asupra țarinelor lor păseri stricătoare, sau iacuste, sau alte vietăți pricinuitoare de stricăciune; și-mi primește duhul cu pace. Și se făcu glas dela Cer zicând: Pustiorul nevoinței a deschis porțile, și intră ca cel ce te-ai nevoit după lege. Acest glas auzindu-l și ceilalți patruzeci de creștini ce erau ascunși, sosind la poartele mîntului, au aflat săvârșit pe mîntuitorul lui Hristos. Deci și aceștia mărturisind pe Hristos înaintea muncitorilor, s'au prins de către dânsii și s'au legat. Și după porunca lui Antonie, l-au pús la pază până la a doua întrebare.

Constantin cel mare și Sf. Cruce

Constantin cel mare și întâul împărat al creștinilor, avea războiul, precum zic unii din istorici, la Roma împotriva lui Maxentiu, până a nu lua împărăția. Iară alții zic, la apa Dunării asupra Șchiților. Deci, văzând mulțimea protivitelor, că era mai multă decât oștea lui, era cuprins de nedumerire și frică, și așa aflându-se el, i s'a arătat într'amtază zi chipul Crucii cu stele pe cer, și litere romine împrejurul crucii, care și acelea erau închipuite cu stele și ziceau: *Intru aceasta biruește*. Deci făcând numai decăt

o cruce de aur, după chipul celei ce se arătase, și poruncind să meargă aceeași înaintea oștilor sale, s'a lovit cu vrăjmișii, de au dat războiul, și atât să sporiră, cât cei mai mulți dintr'aceia au pierit și alții au fugit. Dintru aceasta gândind intru sine de puterea Celui ce s'a răstignit pe dânsa, și crezând că acesta este singur alevăratul Dumnezeu și întărindu-se într'ansul cu boțelul împreună cu Măcăsa, o trimise la Ierusalim ca să găsească Crucea lui Hristos; pe care au aflat-o ascunsă, împreună cu celelalte două cruci, pe care s'au răstignit tâlharii; și nu numai crucile, ci și piroanele au aflat. Deci neștiind împărăteasa și mîntuitorul se care să fi fost Crucea Domnului, s'a arătat prin mîntuitorul ce a făcut-o la o femeie văduvă moartă, de care atîngându-se crucea s'a sculat, nearătând celelalte două cruci ale tâlharilor nici un semn de mîntuitor; la care cruce s'a închinat împărăteasa și a sărutat-o împreună cu toată suita. Și neputând încăpea tot poporul să se închine s'a rugat ca măcar să o vadă. Atuncea s'a suit fericitul Macarie Patriarhul Ierusalimului, și a înălțat deasupra Amvonului, pe cinșita Cruce, și văzându-o poporul, a început a striga: *Domine miluește!* Și de atuncea a început a se ținea sărbătoarea înălțării cinșitei Crucii.

DIN LUMEA LARGĂ...

Copilul înțelept

Un gospodar, fiind cercat de nevoi, fu silit să-și mute familia într-o casă mai mică.

Nevasta lui, auzind vestea aceasta, plângea.

Unul din copii, o întrebă:

— „De ce plângi, mamă?“.

Ea se jălui, zicând:

— „De-acuma vom sta într'o casă mică și urită și vom fi săraci...“.

Copilul o întrebă din nou:

— „Mamă, în casa aceea mică și urită, n'are să mai fie Dumnezeu?“.

Rușinată de vorbele copilului, mama își șterse lacrimile și nu se mai jălui.

Pescuitul cu pești

Când pescuești cu undița pui drept nadă o bucățică de mămăligă, un viermișor. Peștele vine, caută să înghită și vârful ascuțit al cârligului se înfige în cerul gurii. E prins.

În China se pescuește cu ajutorul cormoranului, pasărea neagră, uricioasă, care trăiește și pe la noi prin deltă. El face același serviciu în apă, ca și șoimul, vânătorului. Când în loc de cormoran se poate întrebuința și un pește, se povestea mai demult dar nu se credea: numai când știrea a fost controlată, s'a văzut că e adevărată.

În ținuturile tropicale trăiește un pește curios. Are pe cap o placă ovală cu niște vârți în curmeziș. Cu ajutorul ei se poate, ca și cu o ventuză, de pântecile unui rechin

ori de păretele unui vas plutitor și e purtat fără osteneală în apele oceanului. Numai deschide gura și hrana îi intră, cu apa, ca într'un crâșnic. Chinezii, oameni practici, ca și alte popoare de pe insulele din Oc. Pacific s'au gândit să se folosească de acești pești, spre a prinde alții mai ales broaște țestoase, mari care trăiesc în apele Oceanului. Pentru aceasta trece peștelui un inel la coadă; de inel leagă o sfoară lungă și se duce cu luntrea la pescuit. Dă drumul peștelui unde știe că stau și se odihnesc broaștele țestoase. Peștele se lipește de broasca țestoasă, iar pescarul trăgând încet sfoara trage și broasca.

O mamă și opt copii

O mamă avea opt copii.

Cineva o întrebă:

— „Cum faci de-i poți hrăni pe toți?“

Mama îi răspunse:

— „Îi iubesc din tot sufletul“.

Altul o întrebă:

— „Câți copii îmbraci și hrănești?“.

— „Dacă îi iubesc, nu-i mai număr“.

Bunătatea

Un sătean rău și fără teamă de Dumnezeu, prinzând în făneța sa un bou al vecinului său, îl lovi și-i rupse un picior.

Vecinul, care era un om bun și credincios, găsi, în altă zi, în țarna sa, oile celui care-i lovise bou.

I le aduse în curte — și-i zise: — „Iată, vecine, am găsit oile tale în țarina mea, și ți le-am adus...“.

Săteanul cel rău se rușină — și-i zise:

— „Tu vecine, ești mai bună ca mine...“.

Biruind dragostea, vecinii se făcură prieteni buni.

Folosința fructelor căzute

Fructele ce cad sub pom, viermănoase sau de seceță, la noi mai ales rămân jos de putrezesc sau cel mult se dau la porci.

Pe aiurea, unde și balega de vacă se strâng: ca aurul, căci se prețuiește, nu se lasă nimic nefolosit. Merele și perele căzute se prefac în magiun.

Se spală, se taie tot în câte 4, scoțând din miez ce e stricat și apoi se pun cu puțină apă la foc slab. După ce se înmoaie, se trec prinl'ro sită și la 1 kgr. de miez ce iasă prin sită se pune $\frac{3}{4}$ kgr. de zahar. Se fierbe totul 10—15 minute mereu mestecând cu o lingură curată de lemn. Se toarnă în vas de sticlă cât e cald; se lasă apoi să se răcească. A doua zi se șterge fața magiunului cu spirt, ca să se ucidă semințele de mucigai ce s'ar fi lăsat pe el. Se toarnă apoi un strat ca de jumătate de deget de grăsime topită sau de untdelemn și se leagă la gură cu hârtie pergament. Se pune în cămară, la loc rece și uscat. Ca să-i dai gust mai bun, la fiert se pune puțină scorțișoară sau coajă de lămâie rasă prin răzătoare. Se păstează peste iarnă și prinde bine.

Treburile din luna Septembrie

Gospodăria. Cine are copii de școală începe să se gândească la înzestrarea lor, sau la pregătirea pentru examenele ce au de dat. Părinții sunt datori să mai supravegheze munca copiilor și să nu-i lase de capul lor.

Gospodina începe grijitul casei pentru iarnă. În jurul casei prinde a se aduna rodul câmpului.

Orice iroseală e un păcat. De aceea trebuie chibzuială ca și pentru lucrurile din casă. În pivnițe și beciuri se așează cu rânduială în nisip, zarzavaturi pentru iarnă; se pun murăturile.

În vie se pregătesc vasele pentru vin, punând să le repare. De asemenea se pregătește și pivnița ori zemnicul pentru primirea zarzavaturilor de toamnă. Se înlătură mucigaiul prin pucioasă.

Grădina de zarzavaturi e în toiul belșugului ei. Ceapa se întinde ca să fie bine uscată. Pătlăgelile roșii se culeg pe vreme bună ca să nu prindă mucigai. Se poate sămăna salata de iarnă, spanacul.

În *livadă* începe culesul merelor și al perelor. La cules trebuie băgare de seamă.

În *Livadă*, e multă hărnicie. Se culeg poamele toate. Copacii se curăță apoi demuchi cu o perie aspră.

Pe *câmp* se continuă cu aratul de toamnă, adânc. Dacă a fost vreme potrivită se cosește încă odată lujerna. *Pază mare la girezi împotriva focului.* Într-o clipă se face scrum munca de o vară. Se pregătește din vreme sămânța de grâu, trecându-o prin trior.

În *vii*, e veselie și mișcare. Se culeg strugurii; fierbe mușul.

Vitele, se aleg. Cele de muncă de o parte, cele de îngrășat de alta. Acum au cu ce să fie hrănite bine.

În *grădina de zarzavat*, se culeg mai toate zarzavaturile, Rămâne doar șarza și acele verdețuri cari pot fi

acoperite cu frunzar spre a da repede primăvara (salată). varzavaturile și legumele se păstrează pe iarnă și uscate la soare, după ce se taie bucățele și se opăresc în apă clocotită.

Pe *câmp*, e iarăși hărnicie. Se dă zor cu aratul șt semănatul.

Rugăciune

ȘI. O. IOSIF

*Doamne, către tine 'ndrept
Astăzi ruga mea umilă!
Eartă celuia nedrept:
Dela tronul tău aștept,
Cel din urmă semn de milă..*

*Ca un demon cad învins,
Fulgerat de suferință,
În genunchi cu graiul stins
Și cu sufletul cuprins
De obidă și căință;*

*Dornic brațele-mi întind
Către cerurile Tale:
Valurile mă cuprind,
Înima mi-o simt murind
De nețărurita jale;*

*Și pe Tine Te mai chem:
Doame, tu ești sfânt și mare!
Mântue-mă de blestem
Către tine plâng și gem:
Indurare!*

CURIOZITĂȚI

În țara Japoniei, în orice lună a anului s'ar naște cineva se socotește că el s'a născut la 1 Ianuarie. Astfel toți japonezii au aceiași zi de naștere.

Sfaturi practice la felurite trebuințe

Scroafele le împiedecăm să-și mănânce purceii, dacă îi afumăm pe aceștia în fiecare zi cu oțet.

*

Animalele de jug și de ham suferă mult din cauza *muștelor*. Pe acestea le alungăm mai ușor, dacă frecăm vita cu buruiana numită coada șorecelului, care crește pe lângă toate drumurile. Înainte de-a o întruința, o strivim puțin.

*

Dacă punem crenguțe de arini cu frunzele pe ele în cotețele de *găini*, a doua zi dimineața ele sunt de multe ori pline de păduchi de găini. Arzându-le și punând altele proaspete, scăpăm biete de găini de chinul acestor paraziți.

*

Când se înmulțesc *rămele* prea tare în grădina de legumi, n'avem decât să stropim straturile cu apă sărată puțin, căci aceasta omoară rămele. Sarea gunoeste și pământul.

*

Dacă punem pe timp fără pic de vânt un vas cu cărbuni aprinși sub pom și pe cărbuni presărăm rășină firimită și praf de pucioasă, cad cele mai multe *omizi* jos, iar cele cari nu cad mor.

*

Spălarea ciorapilor de lână. La aceasta se folosește Ammoniac subțiat cu cantitatea înzecită de apă. Ciorapii se înmoaie în această apă, se freacă și bat și iarăși se înmoaie, repeșind procedura aceasta de câteva ori. În fine se clătesc în apă rece și se usucă. Lâna își va căpăta elasticitatea de mai înainte și spălându-i astfel nu întră de loc, nu se strimțează.

„ZEFIR“ S. A.

INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. — Telefon: 19-77.

Inreg. Cam. Com. Pr. 341/947, Fsoc.

CUMPĂRĂ ORICE CANTITĂȚI
Rășină de Brad

Curățitul sticlelor se face foarte bine cu cartofi nefierți tăiați foarte mărunț, pe cari îi vârâm în sliclă și turnând apă peste ei îi scuturăm bine. Dacă e murdărie veche pe pereții sticlei, o umplem cu cartofi astfel zdrobiți și cu apă și o lăsăm timp de o zi așa, urmând apoi tot în felul de mai înainte.

Păstrarea legumelor

Cartofii se păstrează în gropi sau în pivniță într'un colț, e bine să se pună printre ei bucăți de var nestins, care oprește încolțirea lor.

*

Ardeii grași proaspeți, nevătămați se păstrează toată iarna așa: pe fundul unei lăzi de lemn punem nisip foarte mărunț, curat și uscat. În nisip implântăm ardeii proaspeți nevătămați cu vârfurile în jos, cu coa-

dele în sus, așa ca să nu se atingă unul de altul, apoi umplem cu nisip binișor golurile dintre ei până nu se mai văd nici cozile, începem alt rând până ce s'a umplut lada. Deasupra să vină totul bine acoperit cu nisip. Când voim să scoatem din ei, umblăm cu multă grijă, ca să nu-i vătămăm. Se păstrează la loc aieros, ferți de ger, sau într'o pivniță curată, uscată.

*

Păstrarea cârnii pe timp cald. Venind dela oraș pe timp călduros, gospodina aduce uneori și câte un kgr. de carne, ca să o gătească a doua zi. În timp cald, carnea începe să se strice de pe o zi pe alta. De aceasta o putem feri ținându-o câteva clipe în apă clocotindă, apoi o scoatem, o punem să se răcească și o ținem până a doua zi în pivnița răcoroasă.

∞

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Moșilor, care vând produse casnice, din județele: Alba, Arad, Bihor, Cluj, Caraș, Hunedoara, Severin și Turda, li se dă voe să-și vândă marfa pe orice piață, fără să fie obligați a plăti taxă după locul ce-l ocupă la vânzarea marfei.

Autorizația pentru comerț o pot obține deasemenea, fără să mai plătească vre-o taxă.

Gospodarii cari n'au predat până la data de 15 August a. c. cotele de lână fixate de Minister, mai pot preda aceste cote, fără să fie pedepsiți, până la 1 Oct. a. c., dacă până în momentul predării nu li s'au făcut acte de dare în judecată.

Școli tehnice noi vor lua ființă în toată țara. În aceste școli vor fi primiți fii de muncitori săraci și vor avea toate înlesnirile pentru a ajunge cât mai departe în cunoașterea meseriei.

Ministerul Agriculturii a deschis, pentru fete, o școală de agricultură în comuna Borșa (jud. Cluj), unde — după doi ani de școlaritate — e-

levele primesc o diplomă, ce le dă drept să ocupe un serviciu plătit de Stat.

Invățământul și întreținerea în școală sunt gratuite. Se pot înscrie muncitoare absolvente a patru clase primare între vârsta de 18—35 ani.

Noua lege a cultelor care stă la temelie rânduiei noastre bisericesti așteaptă să capete pe curând și un regulament. Cu acest prilej se va rândui toate cultele din țară și toți slujbașii plătiți de Stat.

ÎN STRĂINĂTATE

Conferința dela Paris. Miniștri celor patru state: U. R. S. S., America, Franța și Anglia s'au întrunit la Paris ca să hotărască soarta fostelor colonii italiene.

Rusia a cerut ca acestea să fie date înapoi Italiei. America și Anglia s'au opus.

Planul de refacere a Cehoslovaciei alcătuit pe cinci ani a fost aprobat de adunarea națională a țării și prevede ca în curs de cinci ani țara să-și mărească puterea fa-

bricilor și să refacă toate războiului.

Moartea lui Eduard Beneș. Eduard Beneș, fostul președinte al Cehoslovaciei a încetat din viață în ziua de 4 Sept. a. c. El a fost înmormântat cu mare cinste și a fost plâns de întreg popoul cehoslovac.

Greva muncitorilor din Americă. Muncitorii de pe coasta apuseană a Americii, cei din porturi și dela vapoare au oprit lucru cerând mărirea salariilor.

Noul guveru francez de sub conducerea Dlui Queuille a hotărât să mărească prețul lucrurilor între altele și a pâinii.

AVIZ

Aducem la cunoștința studenților dela Academia Teologică ort. rom. din Cluj, că examenele din sesiunea Septembrie se vor ținea între 20-30 Septembrie. Și anume: examenele anuale dela 20—30 Sept., examenul I general în 27—28 Sept., examenul II general în 28—30 Sept.

Dispozițiile privitoare la începutul noului an școlar se vor anunța imediat după reorganizarea învățământului teologic.

Rector:
Prot. stv. Dr. L. G. MUNTEANU

Secretar:
Diacon LEON BÂNDILĂ

„ZEFIR“ S. A.
INDUSTRIE CHIMICĂ DIN CLUJ
Str. Kossuth 7. — Telefon: 19-17.
Inreg. Cam. Com. Nr. 341/947, Fsoc.
Nr. de ordine 250. Serv. Econ. Z/6.

VINDE:

**Tămâie și
Luminări**

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj